

Του **Γιάννη Ελαφρού**

Με γραμμή ασάλευτη, ακίνητη, που αποφεύγει τη ρήξη και την αναζήτηση δρόμων ανατροπής, συμβάλλοντας στη σταθεροποίηση του συστήματος

Κάλεσμα συστράτευσης με το ΚΚΕ απευθύνει ο γενικός γραμματέας του Δ. Κουτσούμπας και τα άλλα στελέχη του, ενόψει των ευρωεκλογών, αλλά και των επερχόμενων βουλευτικών. Η διαρκής προεκλογική εκστρατεία του Περισού φτάνει στην κορύφωσή της. Αξιοσημείωτο είναι πως το ΚΚΕ ανακαλύπτει ξανά την έννοια της Αριστεράς (την οποία είχε απορρίψει παλιότερα) καλώντας «όσους αισθάνονται αριστεροί» (κι όχι όσοι είναι αριστεροί) να το στηρίξουν. Στην προσπάθεια ανάκτησης της εκλογικής του επιρροής γίνονται πολλές αναπροσαρμογές και μάλιστα όχι προς τα αριστερά. Έτσι, προβάλλεται από τον Ριζοσπάστη η συμπόρευση με το ΚΚΕ πρώην στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς την αναμενόμενη αυτοκριτική, ενώ το κάλεσμα συσπείρωσης είναι «έλα παρά τις διαφωνίες σου». Η ψήφος στο κόμμα γίνεται το απόλυτο κριτήριο.

Το βασικό αφήγημα της ηγεσίας του ΚΚΕ είναι πως αντέξαμε, δεν ενσωματωθήκαμε στην ξεφτίλα του ΣΥΡΙΖΑ, μια προσπάθεια δικαίωσης για απαράδεκτες επιλογές του παρελθόντος (π.χ. δημοψήφισμα 2015) και βέβαια ένα κόμμα που εκφράζει μια σταθερότητα (τόσο διαφορετικό από τις πιουέτες υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ), αποκούμπι για το μέλλον, όπως συχνά αναφέρουν τα στελέχη του ΚΚΕ. *Αποκούμπι και όχι μοχλός ανατροπής.*

Ανάλογα προσαρμόζονται και τα προεκλογικά συνθήματα: «Κάνε τη διαφορά», ενώ το κεντρικό σύνθημα για την ΕΕ δεν είναι το αναγκαίο ρήξη και αποδέσμευση που σηκώνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτό περνάει σε δεύτερη μοίρα, αλλά το γενικόλογό «Όχι στην ΕΕ», το οποίο συμπληρώνεται από το πανταχού παρών «Ναι στο ΚΚΕ».

Η ισχυροποίηση του κόμματος έχει μετατραπεί από μέσο για το σκοπό εργατικής χειραφέτησης σε αυτοσκοπό. Δεν υπάρχει άλλη πολιτική γραμμή, πολιτική πρόταση του ΚΚΕ είναι η ισχυροποίηση... του ΚΚΕ. Από κει και πέρα αυτό που μένει είναι η οικονομική πάλη, η οποία και αυτή γίνεται συνήθως με όρους κομματικής περιχαράκωσης και η προπαγάνδα για την λαϊκή εξουσία, που θα έρθει «χωρίς να σπάσει ένα τζάμι», χωρίς επανάσταση. Και βεβαίως χωρίς συμβολή σήμερα στη συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου με επαναστατική τακτική και πολιτική γραμμή ανατροπής, συγκρότηση αντικαπιταλιστικού μετώπου, δημιουργία ανεξάρτητων από το αστικό κράτος και ενωτικών οργάνων πάλης και επιβολής της λαϊκής θέλησης, ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος.

Το ΚΚΕ αναδεικνύει μονομερώς την «επιθετικότητα της Τουρκίας» και όχι τον άδικο και επικίνδυνο αστικό ανταγωνισμό και από τις δύο πλευρές

Σε συνθήκες βαθιάς απογοήτευσης του κόσμου της Αριστεράς από τον ΣΥΡΙΖΑ το ΚΚΕ παρουσιάζεται ως

πόλος σταθερότητας. Τελικά όμως το ΚΚΕ εκφράζει όχι τόσο τη σταθερότητα, αλλά μια στασιμότητα αλλά *Μπρέζνιεφ* (του «υπαρκτού σοσιαλισμού» που εξυμνεί χωρίς βαθύτερη αναζήτηση και αυτοκριτική ο Περισσός), μια γραμμή ασάλευτη, ακίνητη, που «δεν κάνει λάθη», γιατί δεν δοκιμάζει, γιατί δεν ρισκάρει. Μια λογική που αποφεύγει τη ρήξη και την αναζήτηση δρόμων ανατροπής, γιατί «οι συνθήκες δεν είναι ώριμες», λειτουργώντας τελικά –και παρά τις προθέσεις των αγωνιστών που συσπειρώνει το ΚΚΕ και η ΚΝΕ- ως αμορτισέρ σταθεροποίησης του συστήματος, ειδικά στις πιο κρίσιμες στιγμές, όταν άγουρα ρεύματα ταξικής πάλης συγκρούονται με την κυρίαρχη πολιτική. Όπως φάνηκε με τη στάση του ΚΚΕ τον Δεκέμβριο του 2008, την κρίσιμη διετία του 2010-12 και κατοπινά (όταν από ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ λεγόταν πως είναι «καταστροφική» η έξοδος από το ευρώ «στις παρούσες συνθήκες», όπως κραύγαζαν τα αστικά επιτελεία και ο ΣΥΡΙΖΑ!), καθώς και στην πολιτική συμπύκνωση του δημοψηφίσματος τον Ιούλιο του 2015, όπου το ΚΚΕ ακύρωνε τη διάθεση ρήξης πλατιών εργατικών και πληβειακών στρωμάτων, αντί να προσπαθήσει να τα μπολιάσει με αντιΕΕ και αντικαπιταλιστική γραμμή.

Βεβαίως, το ΚΚΕ δεν έμεινε αλώβητο απ' αυτήν την πολιτική, όσο κι αν προσπαθεί να παρουσιαστεί «σταθερό». Τον Σεπτέμβριο του 2015, μετά από την πρωτοφανή κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ, έχασε 37.000 ψήφους σε σχέση με τον Ιανουάριο του 2015 (μένοντας στο 5,55%), ενώ στις ευρωεκλογές του 2014 πήρε 6,11% έναντι 8,35% το 2009 (χάνοντας 78.000 ψήφους).

Και σήμερα το ΚΚΕ παρά τις αριστερές διακηρύξεις δεν παρεμβαίνει με ανατρεπτική πολιτική γραμμή, ενώ σε κρίσιμα θέματα αποφεύγει τη ρήξη με το εθνικό αστικό πλαίσιο. Η άρνηση να αναδειχθεί ο πολιτικός στόχος της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης από την ΕΕ με αμεσότητα, ως δρόμος συσπείρωσης εργατικών λαϊκών δυνάμεων και ανατρεπτικής παρέμβασης στις εξελίξεις είναι αποκαλυπτική.

Η εναντίωση του ΚΚΕ στη απαράδεκτη Συμφωνία των Πρεσπών έγινε από τη σκοπιά εναντίωσης στην ευρωνατοϊκή ενσωμάτωση των Βαλκανίων (σωστά μέχρι εδώ) αλλά και ανάδειξης του κινδύνου από τις «αλυτρωτικές τάσεις των Σκοπίων» και τον εθνικισμό των γειτόνων. Συνέπλεε ως ένα βαθμό η ρητορική της ηγεσίας του ΚΚΕ με τις εθνικές αντιρρήσεις για τη συμφωνία, φθάνοντας μέχρι την άρνηση να αναγνωρίσει εθνική ταυτότητα και γλώσσα στο γειτονικό λαό. Δεν ανέδειξε το ΚΚΕ στο βαθμό και την ένταση που απαιτούσαν οι συνθήκες τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου, που με τις Πρέσπες επιχειρεί να δορυφοροποιήσει οικονομικά και πολιτικά την Βόρεια Μακεδονία, ούτε την ενίσχυση του επικίνδυνου εθνικισμού στην Ελλάδα.

Στο ίδιο πλαίσιο στα ελληνοτουρκικά καταγγέλλεται ο ιμπεριαλισμός και το ΝΑΤΟ, αλλά χωρίς να αναδεικνύεται η επιθετική συμμαχία του ελληνικού κεφαλαίου μαζί τους για να πάρουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα. Το ΚΚΕ κινείται, με τον δικό του τρόπο βεβαίως, στο πλαίσιο της εθνικής αστικής γραμμής για το «διεθνές δίκαιο» και τα «συμφέροντα της χώρας», αναδεικνύοντας μονομερώς την «επιθετικότητα της Τουρκίας» και τις «απαράδεκτες διεκδικήσεις της Άγκυρας» και όχι τον άδικο και επικίνδυνο αστικό ανταγωνισμό και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Με τη στάση του συμβάλλει στον αφοπλισμό του εργατικού λαϊκού κινήματος απέναντι στην πολεμική απειλή και στους τυχοδιωκτισμούς των αστικών κυβερνήσεων και του ιμπεριαλισμού.

Το ΚΚΕ όχι μόνο δεν έχει γραμμή αριστερής αντικαπιταλιστικής μετωπικής συσπείρωσης, δεν δέχεται ουσιαστικά ούτε την υπεραναγκαία κοινή δράση, αλλά εφαρμόζει διαχρονικά μια πρακτική συρρίκνωσης ή και εξαφάνισης κάθε άλλης μαχόμενης αριστερής και κομμουνιστικής δύναμης. Μάλιστα συχνά εφαρμόζει το δόγμα «ο πιο κοντινός μου είναι ο χειρότερος εχθρός μου». Η ψήφος στο ΚΚΕ θα ερμηνευθεί ως ανεπιθύλακτη επικρότηση της γραμμής στασιμότητας που έχει (το έλα με τις διαφωνίες σου θα ξεχαστεί στις 27 Μάη) και θα ενισχύσει τα χαρακτηριστικά επιβολής σε βάρος της επαναστατικής Αριστεράς.

Η αποφασιστική ισχυροποίηση σε όλες τις μάχες και η ανώτερη συγκρότηση και μετασχηματισμός της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς, αποτελεί την καλύτερη

προϋπόθεση για την αντεπίθεση του κινήματος και της ανατρεπτικής Αριστεράς στις νέες συνθήκες.

Πηγή: prin.gr